

Hodnocení vedoucího bakalářské práce pro Elizaveta Marinova

Elizaveta Marinova se ve své práci tematicky věnuje svému pokoji, co by místu, které je jí na jedné straně oporou a útočištěm a na druhé vězením.

Na začátku práce vytvořila virtuální kopii svého pokoje, který měl na podlaze zelený koberec ze stromů. „*Takovým způsobem jsem si přinesla kousek přírody přímo do svého pokoje. V době, kdy celosvětově řádila hysterie kolem koronaviru, to byla asi jediná věc, která mě pozitivně naladila a která mi pomohla zůstat psychicky stabilní.*“ Tak popisuje v textové části začátek svých úvah a definuje základní prvky své bakalářské práce. Reálný pokoj, jeho virtuální model, animace prostřednictvím 3D modelovacích nástrojů, vnitřní svět autorky a fascinace surrealismem.

Elizavetě se práce protáhla přes dva semestry. V zimním semestru to byly poměrně optimistické výhledy popisované výše. V letním semestru ji pak z pochopitelných důvodů nemohla minout situace ohledně Rusko – Ukrajinského konfliktu a scéna pokoje se začala proměňovat. „*...ani v mém imaginárním světě už nebylo místo pro kouzla a dobrotu. Některé ze svých nočních můr jsem přenesla do své animace.*“

Elizaveta od začátku usilovala o to, aby její práce nebyla jen animací. Směřovala k scénicky vystavěné instalaci, v níž by užila autentické vybavení svého pokoje. Po mnoha pokusech došla k řešení otevřené místnosti, která má na vnější straně projekce oken. V nich ožívá inventář pokoje, v duchu Jana Švankmajera, kterého si autorka bere za vzor. Vnitřní prostor je pak bez oken, vybaven předměty z animace.

Oceňuji zaujetí, které po mnoho měsíců Elizavetu provázelo, a poslední jí navržené řešení, které nechává diváka, v principu slepými okny, nahlédnout do oživlého pokoje. Pokoj tak odráží mírně schizofrenní povahu celé instalace. Drama projektované z vnějšku a vnitřek osazený reálnými statickými předměty. Oba světy navzájem, bez přímé vazby jednoho k druhému, oddělené zdí.

Práce měla být zprvu vystavěna na multikanálové projekci a iluzivním pohledu zvenci korespondujícím s perspektivou prostoru uvnitř. Elizaveta postupně z těchto vytyčených pozic ustupovala až k jedné frontální projekci. Akustická stopa doprovázející animaci je, dle mého soudu, snad příliš popisná a mírně věc sune k běžné produkci strašidelných animovaných příběhů.

Navrhuji práci hodnotit známkou velmi dobře minus.